

Urashima Taro

Valamikor réges-régen, a tengerparti Settsu tartományban élt egy szegény halász a feleségével meg a fiával, akit Urasima Tarónak hívtak. Taro már egészen aprócska gyerekkorától eljárt az apjával halászni, s mire felnőtt, éppúgy értette ezt a nehéz és szép mesterséget, akár az öreg. Taro szerette és tisztelte a szüleit, könnyíteni akart nehéz sorsukon. Legénykorában már egyedül járta a tengert, s esténként csak a sötétet vetődött haza, a kis bambuszkunyhóba.

Egy napsütéses délelőtt Urasima Taro messze kivezett a tengerre. Kivetette hálóját, s mikor felhúzta, apró teknősbékát pillantott meg a fickándozó, ezüst pikkelyű halak között. Már nyúlt is utána, hogy a halakkal együtt bedobja a bárkája végében álló dézsába, mikor váratlan megszólalt a kis teknős:

- Olyan aprócska vagyok még! Szépen kérlek, ne ölj meg! Hidd el, meghálálom jószágodat, ha most megkegyelmezel az életemnek! Urasima Taro jó érzésű legény volt, megesett a szíve a kis teknősbékán, kivette a hálójából, s visszaeresztette a tengerbe. Nem várt ő ezért hálát, hogy is várhatott volna?

Múltak az évek. Taro egyszer szokatlanul messzire kivezett. Az égbolt derűs, a tenger tükre nyugodt volt, a halászlegénynek eszébe sem jutott, hogy baj érheti. Csakhogy amint bevetette hálóját, az égbolt hirtelen elsötétedett, nehéz szürke felhők tornyosultak, dörgött, villámlott, s a tenger oly vadul hullámzott, hogy a gyenge bárka ropogott minden eresztékében. Taro, mikor látta, hogy bárkáját hamarosan elnyelik a haragos hullámok, a vízbe vetette magát, gondolta, talán ki tud úszni a partra. A part azonban nagyon messze volt, a vihar meg csak nem csillapodott. Urasima Taro már feladta a reményt, úgy érezte, nem tud megbirkózni a vad hullámokkal, soha többé nem láthatja otthonát és öreg szüleit. Várta az elkerülhetetlen halált.

Ekkor a hullámok harsogásán át kedves hang ütötte meg a fülét:

-Urasima Taro, ne félj! Én vagyok az a teknősbéka, aki neked köszönheti az életét. Jó tettért jót várj! Most én mentem meg a te életedet! Gyere, kapaszkodjál a hátamra!

A kis teknősbéka ugyanis azóta hatalmas, erőteljes állattá fejlődött. Urasima Taro egy percig sem kérette magát, maradék erejével felkapaszkodott a hátára, megfogózott páncéljának szélében, a teknős meg gyors iramban szelte a vizet. Urasima Taro bizony még a szemét is behunyta, hogy ne kelljen látnia az acsarkodó, tarajos hullámokat. Nem tudta, milyen irányban mennek, arra sem figyelt, hogy meddig tart útjuk. Egyszerre csak elült a hullámok vad harsogása, s mikor Urasima Taro felnézett, látta, hogy gyönyörű sziget partjához értek. A sziget partján ékes palota, de olyan szépséges, hogy olyat emberi szem még nem látott. A teknősbéka egyenest a palotához vitte az ámuldozó Urasima Tarót; az a meglepetéstől egy darabig szóhoz sem jutott. Csak a palota kapujában kérdezte meg:

- Kedves teknős, hova hoztál engem?

- A Sárkány-isten palotájába – válaszolt a teknősbéka. – Ő lakik itt, meg a világszép leánya, O Hime hercegnő. A hercegnőnek elmeséltem, hogy te milyen jószívű, milyen derék ifjú vagy, s ő megparancsolta, hogy alkalomadtán hozzalak el hozzá. Most hát itt vagy a palotájában. A teknős ezután a hercegnő elé vezette Urasima Tarót, s a Sárkány-isten világszép leánya meg a szegény halászlegény megszerették egymást. Hamarosan megtartották a fényes esküvőt. A szépséges O Hime örök ifjúsággal ajándékozta meg a férjét, de úgy, hogy Urasima Tarónak

erről sejtelve sem volt.

Az ifjú pár boldogan élt a gyönyörű szigeten az ékes palotában, és Urasima Taro már-már megfeledkezett öreg szüleiről, a tengerparti kis bambuszkunyhóról, meg elhagyott hálóról. Észre sem vette az idő múlását. Egyszer azonban mégis megkérdezte szépséges feleségét, hogy vajon mennyi idő telhetett el azóta, hogy ő a gyönyörű szigetre érkezett.

- Talán három éve jöttél – válaszolt O Hime. Urasima Tarónak ekkor hirtelen megsajdult a szíve: eszébe jutottak öreg szülei meg otthona, a tengerparti bambuszkunyhó.

- Nagyon szeretném látni öreg szüleimet – mondta gyönyörű feleségének. – Elmennék hozzájuk, kis ideig náluk lennék, aztán megint visszajönnék hozzád. Kérlek, segíts nekem, hogy mielőbb útra kelhessek. A gyönyörű O Hime szomorú szívvel hallgatta ifjú férjét, majd kérlelni kezdte, hogy mondjon le az útról, ne kívánjon visszatérni az emberek világába. De Urasima Tarót sem szép szóval, sem könnyekkel nem tudta eltéríteni szándékától, s a hercegnő fájó szívvel ígérte meg, hogy a teknősbéka majd elviszi messzi otthonába.

A szépséges O Hime a búcsú pillanatában drágakövekkel kirakott ládikát nyújtott át ifjú férjének, s ezt mondta neki:

- Ha igazán szeretsz, ha vissza akarsz térni, kérlek, soha ne nyisd ki e ládikát! És vigyázz rá, mint ahogyan én vigyáztam; vigyázz rá, mint a szemed fényére!

A tenger felé intett, s a zöld hullámok közül máris felbukkant Urasima Taro régi barátja, a teknősbéka. Az ifjú férj búcsúzóul még egyszer megölelte szépséges feleségét, s felült a teknős hátára. Egyik kezében a drágakövekkel kirakott ládikát szorongatta, a másikkal meg hosszan integetett O Hime hercegnőnek, aki könnyezve állt a parton, s hosszan nézett gyorsan távolodó férje után.

A teknősbéka szélesebben száguldott, s alig pár óra múlva feltünedeztek az ismerős hazai tájak. Mikor Urasima Taro partra szállt a kis öbölben, ahonnan bárkájával hajdan a tengerre indult, dobogó szívvel egyenesen otthona felé tartott.

Csakhogy a bambuszkunyhónak nyomát sem találta. Bejárta az egész környéket, de csak idegen házakat, ismeretlen arcokat látott. Mintha három év alatt kicserélődtek volna a házak, az emberek, de még az emberek viselete is, mikor utoljára itt járt, egészen másképp öltözködtek. Útjában minden halászt megszólított, az apja, az anyja felől kérdezősködött, de nem akadt senki, aki ismerte volna Urasima Taro szüleit. Végre egy öreg-öreg halással találkozott, s az elmesélte, hogy gyerekkorában a dédapjától hallott egy öregemberről, meg a feleségéről, akik itt laktak, valahol az öböl tájékán, volt egy fiuk is, derék, szép legény, de egy viharos napon odaveszett a tengeren.

- Csakhogy ez már régen, nagyon régen, vagy háromszáz éve történt. Urasima Taro döbbenet hallgatta az öreg halászt, s lassan-lassan mindent megértett. Leült a tengerpart fövényére, arcát két kezébe temette, s izzó haraggal gondolt feleségére, a szépséges O Himére, aki varázshatalmával úgy elbűvölte, hogy ő még csak nem is sejtette az idő múlását. Nem három évet, háromszázat töltött a gyönyörű szigeten, az ékes palotában! Öreg szülei pedig szegénységben, elhagyatottan haltak meg a kis bambuszkunyhóban. Lehorgasztott fejjel tűnődött a parton.

Egyszer csak eszébe jutott a drágakövekkel kirakott ládika. Vajon miért adta neki búcsúzóul a szépséges O Hime? Vajon miféle titkot rejt csillogó fedele? Keserűségében megfeledkezett ígéretéről, és felnyitotta. A ládikából fehér füst szállt az ég felé, s Urasima Taro ámulva nézett a könnyű füst után. Mire szertefoszlott a levegőben, Urasima Taro szép fekete fűrtjei fehéren csillogtak, mint a rizsszalma, arcát deres szakáll verte ki, háta meggörnyedt, izmos karja, erős lába reszketni kezdett. Még nézett volna az eltűnt füst után, de tekintete megtört, feje lecsuklott. Fáradtan dőlt le a parti fövényre, s a halál csendesen lezárta szemét.

Mellette ott hevert a drágakövekkel kirakott ládika, melybe O Hime háromszáz évvel ezelőtt bezárta Urasima Taro halandóságát.